

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 586. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm13077/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

med mindre Bylken vendte sig afgjørende til en af Siderne. Den synes at vilde vende sig til Østerrig; thi hvor Frankerne havde været, var Følger blevet opløst om den rette Mening af deres Frihedsbreve, og i Erkehertug Karl til Keiserhæren nu en Hovedsmand, som de franske Generaler kaldte det mere Skade end Skam at overvindes af, og al Værd, som Moreau, at slippe uskadt fra. Men, nu kom Manden som synes at have Bylken i sin Lomme, og Seiren i sin Haand, og som virkelig havde Meer i Vente og dog Dret end nogen anden drømte om, ja end man selv i denne Time skal afgjort sige: man har seet. Hans Ravn og Bylke blev 1796 berømt allerede i hans første Feldtog noksom befjendt; thi i det nødre han Kongen af Sardinien til fredelig at afstaae Savoien og Nizza, Kongen af Neapel til at stille Sværdet i Skeden, Paven til at afstaae Avignon og en Deel af Kirkestaten, samt, tilligemed andre italienske Tyrker, at berige Paris med Kunst-Værker, og Østerrigerne til, paa Mantua nær, at romme Lombardiet, som han gav Skikkelse af en undersordnet Republik. Næste Aar saae dog endnu Sturmfer, Mantua, og de trosfaste kjække Tyrker drabelig drages med Døden, og, Skøndt Mantua faldt, vandt dog Østerrig Frist, og Døds-Slaget ramde kun Venedig, hvis Lige blev deelt mellem det Eisalpinske Skygge-Rige, og Keiseren af 1797. Østerrig i Freden til Campo Formio.

Ku var da en overlegen Land fremtraadt paa Skue-Pladsen, en stor Land var det ingenlunde, men selv den allerringeste Land i sin Kraft, er alt Kjøb overlegen, som vi daglig see paa Døden, den ringeste af alle Aander, thi i ingen Land kan den fatte eller skade, og er dog alt Kjøds-Herre, og i Napoleon var Dødens Land aabenbaret, skjælv maatte da vel alt Kjøb, Lige og Skygge-Riger var hvad man kunde vente. Det saakaldte hellige romerske Rige var nu det eneste paa Fastlandet, som, man kan ikke sige stod, men laae i Krig med Frankerne, og dets Land, alt længe kraftløs, havde, ved at forlade det, ved at opgive dets Integritet, imod at saae et Stykke, naar det sønderlemmedes, overantvordet det i Dødens Haand. Dødsættelse var da al den Raade det kunde vente, og den timestes ved Napoleons Tog til Egypten. Hvad der bevægede Directoriet til at vinde og Napoleon til at friske dette Eventyr, om de virkelig haabede at kunne trænge frem til Ostindien og der bibringe Engelland, deres eneste Modstander, et Ulivs-Saar, eller at ubrette det Samme, ved at opbyrke Nil-Bredderne, hvor Suffer og Pomuld saa hyppelig kan trives, det er ikke godt at sige, men det er ogsaa Historien det Samme, den er det Noe, at dette var den almindelige Mening og satte Engelland i Skræk; men saa vittterligt som det er, at hverken Direc-

